

ερασκέωσα τὸ κράτος καὶ ἔχει γίνει Θεατρώνας,
μ' ἄλλους λόγους σὺν νὰ λέμι: Σούρμαν, Τσόγκας, Σκονα-
μύλιο.

Ἐπέρασε τὸ καλοκαίρι καὶ εἶπα «τώρα θὰ φανῆ»,
πᾶνε καὶ τὰ πρωτοβόρεια, μὰ δὲν ἄκουσα φωνή,
μ' ἤθελε τὴν καὶ ὁ χειμῶνας
καὶ ἐγὼ κόπτω κατὰ μόνος
τὰς ἀνθρώπους ἀνεμῶνας.

Περσιεῖματα καινούρια
γελαικταίς μὰς κλώθουν μοίραις
γιὰ Στρατοῦς καὶ Στόλους φοίρει.
καὶ σὺ κἀθὼ δὲν ἐπῆρες.

Τὸ Βασιλεῖον ἐσιόσθη μὲ τὰ προνουστακίμента,
ἤλθε βροχερός Νοέμβρης καὶ ἄνοιξαν τὰ Πικροκίμента.
εἰς τ' Ἀνέκτορας πηγαίνει τῆς φρουρᾶς ἡ μουσική.
ἔπῃε καὶ ἤλθε καὶ ὁ Μικρούλης ἀπὸ τὴν Ἀμερικῆ.
ἔφθασε καὶ ὁ Κριζώνας τῆς μεγάλης φουστανέλλας
καὶ σὺ χάσκες ἄσας Νερίλας.

Χάρισμα δὲν τρῶν ἄργοι,
παίει καὶ ἡ συναλλαγή,
βασιλεῖο οἰκονομία,
νέα τάξις καὶ ἐνομοία,
καὶ ἄστυ κράτος τὰ Τραμικ
διαχειρίσεις τῆς.

Μόνον ποῦλεψαν ἄσὺ τρεῖς, μὰ γιὰ τούτο δὲν πεορᾶει.
γιὰ τρεῖς κλειφταίς μοναχᾶ δὲν θὰ βάλωμι μαχαίρι.
θῶναίε τούτο τὸ κακὸ
νὰ μὴν εἶναι γενικό.

Τώρα πλέον τιμωρεῖται κἀθὲς πρῶτος κατεργάρις
ἀμειλίχτως καὶ ἀπῆνας,
καὶ ἄλλος ἔσθως Κανάρης,
δοξασημῶς Ψαριανός.

καὶ ὁ δαυλὸς ὁ στολοκαστήης προπατόρων βροκολιάκων
ἀπομείνει σὶ ναυμάχους κοντακίων καὶ ἄλευροσάκκων.

Ὁ Κανάρης, ὁ Κανάρης... μὲς ἄσὺν τάφο πρὶν νὰ μ'πῆ
ἀστραφὴ μὲ τὸ τελευταῖα τῶν δαυλῶν ἀναλαμπή,
καὶ ὁ παλῶς ἐφάνη κόσμος, ὅταν ἔσθως καὶ ἐκίνην,
καὶ ξανόμεινε ἄσὺ σκότος μὲς μακρῆ κατασίχνη.

Βγήκαν καὶ τὰ κενταρίνια, ἔγῃκαν καὶ τὰ πορτοκαλίνα,
ἡ λακέρδα τὰ στραχάλια,
καὶ τὰ κάστανα τῆς Γουβῆς καὶ ὁ μιλίνιος ὁ χαλβᾶς,
καὶ σὺ μὲσά ἄσας: Νερίλας τὰς εἰσπράξεις σου τραβᾶς.

Ὁ Σιμόπουλος καὶ πάλιν πλουτοδότην λόγον ἔφα
καὶ σὺ κἀθίσει ἄσὺ νύφη,
πλούτου στέφανος μὰς στέφει
καὶ σὺ κἀθίσει ἄσὺ νύφη,
τὸ βουὸν τοῦ Φιλοπάππου τὸ δεινροφύτευσον βρέφει
καὶ σὺ κἀθίσει ἄσὺ νύφη,
πρᾶσ' ὄνειρο μὰς τρέφει
καὶ σὺ κἀθίσει ἄσὺ νύφη,

θῶναίε καὶ ὁ καινούριος χρόνος καὶ ἡ γκαμῆλα καὶ τὸ νύφει
καὶ σὺ κἀθίσει ἄσὺ νύφη.

Θὰ κατέβης ἐπὶ τέλους, ἢ θ' ἀνέβης, κασιδιάρη,
νὰ σὺ κατέβωσ κἀτῶ, νὰ σὺ σπᾶσω ἄσὺ σπᾶλας.

(Ὁ Φαρούλης λαλῶν ἀπὸ τῶν Νερίλων.)

Μὲς ἄσὺ σῦννερα κρυμμένος, Περικλῆ, σὶ δικαιοῦν
σὶ μουντζῶν καὶ σὶ φῶνα.

βλέπω τῆς κλεινῆς Ἀθήνας τὸν γλαυκὸν ὄριζοντα,
τυλιγμένους μὲ σίφους, ἄσὺν κἀθὼ
Γαλλιούσας, Ἀγγλιούσας,
Στρασεμάδας, Φειδιππίδας, λαπτολόγους σοριστάς,
Ἀμυνίας καὶ Πασίας, τοκογλόρους δανειστὰς.

βλέπω καὶ πολλὰς, Κοισάρης, ἰα νύφει
τυλιγμένους μὲ σίφους, ἄσὺν κἀθὼ
Γαλλιούσας, Ἀγγλιούσας,
καὶ εὐρωπῶς τσιτισποῦσας,

Ἐπὶ βῆλους, Κλειώνησους, καὶ ποῦ τᾶκα μᾶγικα,
ὅπου δὲν φοροῦν γλαυκῶδες, ἀλλὰ ποῦχα φράγκικα.

Μὲς ἄσὺ σῦννερα κρυμμένος, Περικλῆ, σὶ κνυτῶ,
καὶ ἄπ' αὐτὰ σὶ χαριετῶ.

τοὺς λευκοὺς μου τοὺς σείλους σὺν φίλης βροχῆς σταγόνας
εἰς τῆς δράστους τῆς νύκς ἀποστίλω τοὺς ἄγῶνας.
καὶ κεντίζω δὲ αὐτῶν

Ἡπλοκίμента Βουλευτῶν,
καὶ ἄκα τέλλωσων παζάρειε, ποῦ σὺ τᾶκα καὶ μοῦ τᾶπης,
καὶ μ' ἐχότασε μὲ φράπαι.

Δεῖχνω ἄσὺν Ἀριστοφάνη τῶν συγγρόνων καὶ τὴν πλῆσιν,
τοὺς ἀτρώτους τῆς ἀγῶνας τῶν φιλότιμων σὺν δράσιν,
καὶ μοῦ λέγει: «Τουρκομάχι, μὲ Νερίλας κοκκουλώσων,
καὶ ἄσὺν κἀθὼ σφαιλοσῶσων»

Εἶδα κλύδωνας τοῦ κράτους, εἶδα θέλλαν φοικτήν,
εἶδα καὶ ἔτρωγαν σπαθᾶτοι ἄσὺν Φαλήρου τῶν ἄκτῆν,
καὶ εἶπαν προνουστακίμента πᾶς σημαίνει τὸ εσομποῦσι
καὶ ἐκ τοῦ ροῦθου πῆγε καὶ ἤλθε τὸ τραγῆσο μού τὸ μούσι.

Κὶ ὅποιον ἔβλεπα νὰ τρῶη, Περικλῆ, μηχλιδάνη
τοῦλεγα, σὶ σὺ σὺβάρη
νὰ μὴν τρῶη φανερᾶ,
γιατὶ δίχως νὰ τὸ νοιῶθῃ προνουστακίμента κἀνει.

Ὅμως ἔλεγα καὶ εἰς τούσους πατριώτας νυστικοῦς:
«ἐπινακίμента πατριώται,
ὅταν ἐγετε νὰ τρῶτε,
νὰ χορταίνεται κροφῶς καὶ μὲ δεινῶν μυστικῶν»

Ἄκουσα πῶς ἤλθε καὶ ἔνακ ἀπὸ τὴν Ἀμερικῆ,
ποῦ σὺν βόσκαλα τῆς λίρας τῆς σκορποῦς ἔδῳ καὶ ἐκίει,
καὶ ἔτριξα καὶ ἐγὼ βρομαίος μὲσιν ἐπισκοπῆ νὰ κάγω
σὺν πολλὴν Ἀμερικῆν,
καὶ τοῦ φῶνακα μὲ κλάμακα: «καὶ σ' εἰμίν, Ἀμερικῆν,
μὲ φιλενθρωπία κἀνει,